

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—|| ΤΟ ΓΑΝΤΙ ||—

ΤΟΥ SCHILLER

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΚΑΝΤΑ ΔΑ

Του 'Αλφρέ ντέ Μυσσέ.

Νίνα τό χαμόγελό σου,
ή φωνή σου πού στενάζει
καί τό γέλιο τό γλυκό σου
π' άγρωτες χαρές μου τάξει.
Κάποια χρόνια πού διαβήκαν,
κάποια οόδα μισομμένα
πού μιά μέρα μαραδθηκαν
στην καρδιά σου πεθαμένα...

Νίνα πολυαγαπημένη,
θλίψη όταν με βασανίζει,
βλέπομε την άφροισμένη
θάλασσα να κυματίζει
τό γαλήνιο τ' άκρογάλι
μάς καίει χαμογελώντας
καί τούς δύο μας στην άγκαλιά
την γλυκιά σου τραγουδώντας.

'Ιταλία μου αγαπημένη,
οέ θνητάι με χαρά
καί γιά οένα εὐδής πεθαίνει
όποιος σ' εἶδε μὴ φοβά !
'Ολοένα τ' άνησιμ το
καί γαλήνιο σου άκρογάλι
οάν παλάι μαγεμένο
της 'Αγάπης θά προβάλλει.

ΜΑΚΡΙΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Της Μακροελίνας Βαλμόρ

Της μοναξιάς μου θύμωσες άνο ετε άγαπημένες,
την πόρτα ! Τρέμο μπρός σ' αυτή κι' ό κόσμος με φοβίζει.
Τι μπόρος κι' έγροτες δέροντες τό ποδ μου άνταροσμένες
ώσπου ή οιοπή τη; τή φρονιή καρδιά μου άποκομίζε.

Σάν τό παιδί είμαι πού ζητά τή μάνα του οίόένα
επὶ ή φωνή του οβήνεται στό κλάμα φοβισμένη.
Μιά θύμωση περσοότερη με βανανίζει εμένα
στην πρώτη θλαγή του δέν είν' άλλη καμμά-κονημένη.

Μπάτε, γλυκειές μου θύμωσες, να με παρ-προσηοτε,
παρτοεινά σούς πόρους σας νέες χαρές εεχοσιζω
μάνα, πατέρας κι' ούνορος εοεξ για μένισε είστε !
Πάντα μου οας χαμογελώ τή μάνα ενὸ οιογγρίζο.

'Ελάτε να μου δώσετε τόν ήλιο, τά λουλούδια,
τόν ίσκιον όπον δροσερά χοιτάρια προσσιζατ,
τρούλια γελοόσαν με χαρά παρθενακά άγγελόδια
καί τροπαία τά πρόσποια τ' άγρά μας κοκκινίζαν.

Μες στό ήνοχο όταν την καρδιά τό κίμα σας βυθίζω,
παλιές και νέες άγάτες μου, με μάνια δακρομμένα
οάν τό νερό ποί σ' άσπρο κνίαιε οας άντικριζω,
ο, εοεξ ποί λάμπουν οί όμοιοι σας καθορτές οίόένα.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Του Φρανσουά Κοππέ.

Πέρα στον κάμπο τόν ξανθό και σιά κλαριά θά πάμε
για ν' άποχωρηόσουμε τό δειλά με κορηή
λαχάρα άπειλοπτην ενὸ μαζί θά κενηράμε
τις πεταλοόδες ού κι' εγὼ τή φτερωτή οισορή.

Μιά οστράτα θά διαλέξουμε στη βραδυή ήνοχία
κάτον από ιτιές σταχοτόρωμες και πλάι οσην καλαμιά
ν' άκοόσουμε καλότερα τή θέλαν εγὼ άρμονία
και τό τραγοίδι τών νεροῶν εοἰ μες στην εομία.

Μαζι άκλονθώντας χαροσοποι τά μαγικά άκρογάλια
πού τ' άφροισμένα κίματα χυποῖν καμμά φορά
θά βροῦμε να ενὸδιάζουμε οά οόδα σ' άνοοργαλία
οιχους εγὼ λαμπρους κι' εοἰ λουλούδια δροσερά.

Και βλέποντας την τρούλλα μας πεἰό οωρατό τό καλοκαίρι
θά κάμη τότες ό ερωτας πον φνήγ βιασικός.
'Εγὼ, ό ποιητής την ποίηση, οε, θά κρατά άπ' τό χέρι,
οἰ θάσαι πειό ομοροφότερη κι' εγὼ πειό ερωτικός.

Μετάφρ. Γ. Κοτζιούλα

Κάποτε τόν παλιό καιρό, ένας βασιλιάς της Γαλλίας είχε πάει να παρακολουθήσει, με την ακολουθία του, τη μάχη που θα εγίνετο μεταξύ πολλών άγρίων θηρίων, σ' ένα ίπποδρομίο του παλιού Παρισιού. 'Ο Βασιλιάς θρονιάστηκε σε μιά μεγάλη πολυτελέστατη πολυθρόνα, που είχαν βάλει έπίτηδες γι' αυτόν, και γύρω του εκάθησαν οι άνθρωποι της ακολουθίας του και πολλές γυναίκες της Αυλής που έλαμπαν μέσα στα βαρύντια μεταξωτά, στα μαργαριτάρια και στα μπριλλάντια που φορούσαν.

Σε λίγο εφθάσε και ό διάδοχος του θρόνου που είχε καθυστερήσει λιγάκι, χαϊρέτσησε έπίσημα, κάθησε δίπλα στο βασιλιά και έδωσε τό σύνθημα της μάχης.

Μιά πόρτα στα δεξιά του μεγάλου τσίρκου, άνοιχτηκε και βγήκε από μέσα άργά και όπερήφανα ένα ξανθό λιοντάρι, τό όποιο προχωρησε οίχνοντας άγριες ματιές γύρω στους θεατές, εφθάσε στη μέση του τσίρκου. άνοιγόκλεισε μιά-δυό φορές τό φοβερό του στόμα εκοῦνησε έπιδεικτικά τη γαίτη του, τέντωσε τά μροστνά του πόδια και έαπλώθηκε στο χώμα.

'Ο διάδοχος του θρόνου κάνει με τό χέρι του ένα δεύτερο σύνθημα και, από μιά άλλη πόρτα άπεναντι, ξεπηδάει μιά τίγρις ή όποια μόλις προχωρεί λίγο και άντικρύζει τό έαπλωμένο λιοντάρι, οίχνει ένα άγριο ούβλιασμα, κουνάει θυμωμένα την ούρα της, στριφογυρίζει μιά-δυό φορές γύρω από τό λιοντάρι και στο τέλος ορμαει και' επάνω του με λύσσα.

'Ο βασιλιάς δίνει αυτή τη φράζα αυτός τό τρίτο σύνθημα, και δυό άλλες πόρτες του τσίρκου άνοιγονται διάπλατες στη στιγμή, και από μέσα τους ξεπετιέται μιά λεοπαρδαλις και πίσω της ακολουθεί άλλη μιά και τά δυό αυτά νέα θηρία μόλις βγοῦν λίγο και προχωρήσουν, αφήνουν δυό τρομερά ούβλιασματα και ορμούν με μανία επάνω στο λιοντάρι και στην τίγρη.

'Η μάχη άρχισε: τά τέσσερα θηρία ούβλιάζουν, βογγοῦν τό ένα μέσα στα νύγια του άλλου, και τό πρώτο αιμα άρχίζει να βάφει τό χώμα του ίπποδρομίου.

'Εξαίρνα μέσα στη γενική σιωπή που άπλώνεται γύρω, κάποιο λευκό γυναίκειο γάντι γλυστράει από ένα οωρατό χεράκι και πέφτει μέσα στον τσίρκο, μεταξύ του λιονταριού και της τίγρης...

'Η οωραία κυρία ταράζεται λίγο και λείει γυρίζοντας τό κατακόκκινο προσοπάκι της προς τόν καρβαλιέρο που κάθεται δίπλα της :

— Αγαπότη μου ντέ Λορξ, να μιά ευκαιρία να μου άποδειξεται τη βαθειά άγάπη που μου εαφοράετε προδ ολίγου...

'Ο ίππότης ντέ Λορξ χωρίς να πη λέξι, οίχνει μιά στιγμή ένα γάλο και άνήσυχο βλέμμα στην οωραία κυρία, ορμαίει κάτω προς τό τσίρκο, πηδάει τόν μαριμάνιο τοίχο που τόν εχωρίζε και άπράξει τό λευκό γάντι μέσα άπ' τά πόδια τών θηρίων...

Τά μίτια όλων τών θεατών είχαν πέσει με φρονιή επάνω του, μα εκείνος άτάραχος τινάζει λίγο τό γάντι άπ' τη σκόνη που είχε κι' έτσι χωρίς να φανή διόλου συγκινημένος εαναγοιζει κοντά στην οωραία άγαπημένη του... από τά στόματα όλων τών θεατών ξεφευγε ένας γενικός ψύθυρος θαυμασμοἰ.

'Η κυρία άπλώνει τό οωρατό χέρι της, χαμογελαίει φιλάρεσκα στον νέο ίππότη και κάνει να πάρη άπ' τά χέρια του τό γάντι της προσπαθώντας να βρη κάποια κατάλληλη λέξη, για να του εκφάση την ευχαριστήση και τό θαυμασμό της... Μα ό όπερήφανος ίππότης ντέ Λορξ, δέν σκέπτεται διόλου ομοια μ' αυτήν...

Μπροστά σ' όλους τους θεατές που τόν κνιτάζαν περιεργοι πετάει με περιφρόνηση τό γάντι στα πόδια της κυρίας και λείει όπερήφανα :

— Επεριττά τό ευχαριστήριά σας κυρία μου... Δέν έπαφα να σας αγαπώ, μα δε θέλω ποτέ να δεχθίτε τόν ερωτά μου, υπό τέτοιους βαρβάρους ορους...

Και χωρίς να προσθέσἰ άλλο, φοράει τό φτερωτό καπέλλο του και προχωρεί με σταθερό βήμα προς την έξοδο του ίπποδρομίου, αφήνοντας μόνη και εεπληκτη την κυρία που συνώδευε.

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΓΕΦΥΡΑ

'Η μεγαλειότερη γέφυρα του κόσμου είνε κεινή που διέρχεται την Άλμυρά Λίμνη, στις Ήνωμένες Πολιτείες. Είνε από ξύλο και διασχίζεται από σιδηροδρομική γραμμή που ένώνει δυό πόλεις, τό Λουκίνον και τό 'Ογδεν. Τό μάκρος της ; 31 χιλιόμετρα.

